

ת"פ 4493/02/22 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות טבריה נגד עלי קנאנה -

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 4493-02-22 מדינת ישראל נ' קנאנה
תיק חיצוני: 677985/2021

בפני **כבוד השופט יריב נבון**
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל - שלוחת תביעות טבריה
עלי קנאנה - באמצעות עו"ד ארגוב ארצי

החלטה

1. בישיבה שהתקיימה ביום 29.6.2022, ביקש ב"כ הנאשם לבטל את כתב האישום. לדבריו, לא התקיים הליך שימוע עובר להגשת כתב האישום כנדרש בחוק, והמאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח כי אכן מכתבי היידוע נשלחו לכתובתו של הנאשם והגיעו ליעדם. בתגובה, הגישה ב"כ המאשימה לעיוני את מכתב היידוע אשר לטענתה נשלח לנאשם וכן פלט מעקב משלוחים אשר לשיטתה מלמד הן על משלוח מכתב היידוע לכתובתו הרשומה של הנאשם, והן על כך שמכתב יידוע זה לא נדרש על ידי הנאשם ולכן הוחזר לשולח. לנוכח האמור, סבורה ב"כ המאשימה כי התקיימה "חזקת המסירה" ולכן יש לדחות את הבקשה.

האם במקרה דנן התקיימה "חזקת המסירה"?

2. כידוע, סעיף 237(א) לחסד"פ קובע כדלקמן: " (א) **מסמך** שיש להמציאו לאדם לפי חוק זה, המצאתו תהיה באחת מאלה:

- (1) במסירה לידו; ובאין למצאו במקום מגוריו או במקום עסקו - לידי בן משפחתו הגר עמו ונראה שמלאו לו שמונה עשרה שנים, ובתאגיד ובחבר בני-אדם - במסירה במשרדו הרשום או לידי אדם המורשה כדין לייצגו;
- (2) במשלוח מכתב רשום לפי מענו של האדם, התאגיד או חבר בני האדם, עם אישור מסירה; בית המשפט רשאי לראות את התאריך שבאישור המסירה כתאריך ההמצאה.
- (ב) מסירת המסמך לידי סניגור הנאשם, או מסירתו במשרד הסניגור לידי פקידו, וכן משלוח מכתב רשום עם אישור מסירה לפי מען משרדו, כמוה כהמצאה לנאשם, זולת אם הודיע הסניגור לבית המשפט, תוך חמישה ימים, כי אין ביכלתו להביא את המסמך לידיעת הנאשם."

(ההדגשה אינה במקור - י.נ.)

3. בסעיף 237(א)(2) לחסד"פ נקבע במפורש כי "בית המשפט רשאי לראות את התאריך שבאישור המסירה כתאריך ההמצאה", כך גם בתקנה 54 לתקסד"פ נקבע כי "ובית המשפט רשאי לקבוע שהמסמך הומצא כראוי", קרי בית המשפט רשאי לקבוע שהייתה המצאה כדין תוך הסתמכות על אישור המסירה בלבד. מכוח האמור, אישור המסירה שעניינו ההזמנה לשימוע או לדיון שנשלחה לנאשם הוא ראייה העומדת בפני עצמה לאמיתות תוכנה, ודי בזה על מנת לקבוע שהמסירה בוצעה על פי כל דין. כידוע, באם אכן קיים אישור מסירה לא ניתן לקבל טענה כללית של נאשם על אי קבלת דבר הדואר, ויש לקבוע כי הוא לא עמד בנטל להפרכת החזקה. לענין חזקת המסירה ראו - רע"פ 3698/17 **יוסופוב נ' מדינת ישראל** (7.5.17) ורע"פ 3202/16 **בן נחום נ' מדינת ישראל** (18.5.16), (28.11.13).

4. דא עקא, המאשימה במקרה שלפני לא הגישה לעיוני אישור מסירה אלא את מכתב היידוע, אשר לטענתה נשלח לכתובתו של הנאשם, ופלט מעקב משלוח דבר דואר רשום. המאשימה, כאמור, מסתמכת על פלט משלוח דבר דואר המציין את שמו של הנאשם ומודבקת עליו מדבקה זהה לזו שמודבקת על מכתב היידוע. עם זאת, הפסיקה עד כה אמביוולנטית בכול הנוגע לאפשרות להסתמך על פלט זה בדבר משלוח דבר דואר רשום, כשלעצמו, ללא אישור המסירה לצידו. הפסיקה אף אינה חד משמעית בכול הנוגע לאופן שבו יש להגיש פלט זה לבית המשפט (באמצעות עורכו, כ"רשומה מוסדית" או אחרת, וכו'). ראו בהקשר זה, דבריו של כב' השופט יחיאל ליפשיץ בעפ"ת 48179-03-18 מיום 16.5.2018, אליהם הפנה הסנגור.

5. בשים לב לאמור, ומאחר שאישור המסירה עצמו לא הוגש לעיוני, ובהיעדרה של ראייה מספקת לכך שדבר הדואר אכן נשלח ליעדו והתקבל ע"י הנאשם או שזה סירב לקבלו, אני קובע כי לא התקיימה "חזקת המסירה".

משמעות הפגם והפרתו

6. ההכרעה לפיה חזקת המסירה לא התקיימה ובשל כך נפל פגם בהליך אינה מובילה, מניה וביה, לביטול כתב האישום. בשלב זה יש לבחון את משמעות הפגם, השפעתו על ההליך והגינותו, ועל יכולתו של הנאשם להתגונן ולשטוח טענותיו בפני המאשימה מבלי שכתב האישום תלוי ועומד נגדו. עוד יש לבחון האם ניתן לרפא את הפגם באמצעי אחר אשר אינו ביטול ההליך אשר כבר יצא לדרכו.

7. בפסק דינה של כבוד השופטת כהן-לקח בת"פ (י-ם) 29311-02-13 **מדינת ישראל נ' ניסים שבתי** [פורסם בנבו] (2013) נמנו השיקולים אשר יש לבחון לנוכח הפרה של חובת היידוע והשימוע כהאי לישנא:

"בלא להתיימר להציג רשימה ממצה, אציין כי לצורך הכרעה בשאלת תוצאתה של הפרה שלא כדין של חובת היידוע והשימוע טרם הגשת כתב-אישום, מן הראוי לבחון את השיקולים הבאים: מה היתה הסיבה בעטייה לא קוימה הוראת סעיף 60א לחוק, והאם היתה הצדקה לכך; האם היה זדון מצד הרשות באי קיום חובת היידוע והשימוע, או שמא מדובר במחדל בתום-לב; האם מדובר בתופעה חוזרת ונשנית המצריכה העברת מסר לגורמי התביעה, או שמא מדובר במעידה חד-פעמית; האם עריכת שימוע בדיעבד בצילו של כתב-אישום תלוי ועומד תהיה אפקטיבית, או שמא בנסיבות המקרה יש יסוד לחשש כי כל עוד כתב-האישום יותר על כנו, הטענות במסגרת השימוע לא ייבחנו במידת הפתיחות הראויה; האם ייגרם לנאשם נזק עקב קיום שימוע מאוחר בצלו של כתב-אישום תלוי ועומד והאם עלול הדבר להוביל לעיוות דין, לפגיעה מהותית בזכות הנאשם להליך הוגן או לפגיעה משמעותית בתחושת הצדק וההגינות; מה תהיה מידת הפגיעה באינטרס הציבורי לו יבוטל כתב-האישום עד למיצוי הליך השימוע; ועוד."

8. במקרה דנן, סבורני כי יש לאפשר לנאשם ולסנגורו לפנות למאשימה על מנת לקיים שימוע כדין, וזאת בלא שכתב האישום תלוי ועומד נגדו. אכן, ניתן בהתאם לעקרון הבטלות היחסית לקיים שימוע בדיעבד ולסמוך על יושרה של התביעה שתבחן את טענות הנאשם וסנגורו בלב פתוח ובנפש חפצה. על אף האמור, מאחר שבמקרה דנן כלל לא הוצג "אישור המסירה", וממילא לא ניתן לקבוע באופן חד משמעי כי הנאשם בחר במודע להתעלם מזכותו על פי דין לקיים שימוע עובר להגשת כתב האישום, סבורני כי יש לאפשר לו לעשות כן בלא שכתב האישום תלוי ועומד נגדו. החלטה זו לוקחת בחשבון אף את השלב המקדמי בהליך ואת העובדה כי הנאשם טרם השיב לנטען בכתב האישום. לא למותר לציין כי אין בהחלטתי זו כדי למנוע הגשה מחודשת של כתב האישום לאחר קיום הליך שימוע כראוי, והדבר נתון לשיקול דעת המאשימה בלבד.

9. לנוכח האמור, אני מורה על ביטול כתב האישום. בשים לב לאמור, הדיון הקבוע ליום 20.7.2020 מבוטל. המזכירות תעביר החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, י"ב תמוז תשפ"ב, 11 יולי 2022, בהעדר הצדדים.